N°. 42. A°. 1837.

ZATURDAG, den 27sten MEI.



Nieuwe Surinaamsche Courant.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Extracten uit de NEDERLANDSCHE COURANTEN, *tot en met den* 8sten *April* 1837.

Nederlanden.

BREDA, 5 April.

Onder het overgroote aantal van beschouwingen, redeneringen en beoordeelingen, over de zich steeds vernieuwende ministeriele crisis in Frankrijk, in de fransche dagbladen voorkomende, is de beschouwing, over dat onderwerp, in *la Presse* van den 1sten dezer opgenomen, bijzonder belangrijk. Naar ons inzien, heeft dat blad, de zaak van uit het ware standpunt overzien. In deze beschouwing, worden niet alleen de redenen voor de weifelende houding van het tegenwoordige kabinet, opgespoort, maar daarbij wordt ook de grondoorzaak van de zoo dikwerf plaats gehad hebbende ministerie veranderingen uit daadzaken afgeleid. Volgens de gevoelens der redactie, moet men de gedurige onzekerheid, en onrust, waarin al de stoffelijke en zedelijke belangen der fransche natie, door die gedurige veranderingen in het hoofdbestuur, gehouden worden, daarin gezocht worden, dat elk nieuw optredend ministerie, alles doet om eene meerderheid in de kamers te verkrijgen en weinig of niets doet om die meerderheid te behouden. »Waarlijk" — zegt zij — »men heeft het dan al fraai ver gebragt, wanneer men het geluk heeft, om, door bidden en smeeken, door beloften, en door gedurig toe te geven, een kabinet te doen dulden, dat zich niet durf keeren of wenden; dat zelfs bevreest is om een blik in het gebied der noodzakelijkheid te werpen. Gaarne zouden wij de voordeelen zien opsommen, die Frankrijk kan trekken van het bestuur van ministers, aan wie men naauwelijks tijd tot verhuizen toelaat." Het onderwerp van uit dat standpunt beschouwende, gaat het bedoelde blad voort met het betoog van de nadeelen, welke uit zulk eenen stand van zaken moeten voortspruiten. Het ziet in geenen deele de zoo hoog geprezene voordeelen van een nieuw kabinet, dat met eene oogenblikkelijke meerderheid in de kamers optreedt, in. Onze ondervinding — zegt de redactie — heeft het ons, bij vroegere ministeriele veranderingen, duidelijk genoeg geleerd, wat dat alles zeggen wil. Die hoog opgevijzelde voordeelen, laten zich tot nul herleiden, wanneer een nieuw ministerie optreedt, met al de elementen van inwendige en personelê verdeeldheden. En waarlijk, het is geenszins de uitdrukkelijke tegenstand welke van de kamers voortkomt, die de verschillende kabinetten, welke elkaâr sedert korte jaren hebben opgevolgd, hebben doen vallen. Neen! het zijn de elementen van verstoring en uittering, welke de nieuwe ministerien met zich op het kussen voeren.

Verder beweert het, dat juist dat streven naar eene eerste meerderheid in de kamers, elk nieuw kabinet tot poltron vormt, en deze gedaanteverwisseling is genoeg, om het zoo impopulair mogelijk te maken. Daarbij worden eenige lessen uitgedeeld, die op meer gouvernementen van toepassing zouden wezen, zelfs bij ministerien die zoo vast staan als granietrotsen. »Wij voor ons zijn geenszins voor »die zwakke en vreesachtige wezens, die »niets anders zoeken dan tijd te winnen, »moeijelijke zaken te verschuiven, te ont- »wijken en derzelver beproeving van den »eenen dag tot den anderen uit te stellen. »De voorloopige staat van zaken, is, in »onze oogen, de gevaarlijkste toestand »die men bedenken kan. Dezelve laat »alles in status quo, en wat meer is, houdt »alles tegen, compromitteert alles; ver- »dooft alle ijver en verlamdt elke onder- »neming ten algemeene nutte."

Ten slotte vermeent dat blad dat alleen een homogeen ministerie, dat deszelfs kracht, in eendragt van bedoelingen en gevoelens zoekt, aan Frankrijk de zoo zeer gewenschte rust zoude kunnen schenken. Het ziet dan ook geenszins de noodzakelijkheid in, dat het met eene oogenblikkelijke meerderheid voor zich in de kamers optreedt. Wanneer het slechts met mannelijken tred, zonder vrees, zonder weifeling, voorwaarts gaat, en de besluiteloosheid aan de deur laat, dan zal die meerderheid van zelve zich vormen.

Wij voor ons gelooven dit met *La Presse*. Men moet moed en vastberadenheid bezitten, om het goede daar te stellen. Met het goede te willen, is het geenszins afgedaan, het ministerieel geweten mag zich daarmede gerust stellen, de natien echter verlangen meer dan dat. De belangen der volken eischen somtijds op eene gebiedende wijze, dat er gehandeld worde. Blijft een ministerie in zulke gevallen bidden, zuchten en afwachten, dan spreekt het van zelf, dat de natie, door hare afgevaardigden, tot handeling zoekt over te halen. De wil tot handeling openbaart zich in de oppositie. Deze begint met den zwakken gang van het bestuur nog meer te belemmeren, en op dezen weg voortgaande, wordt de onrust en de onvergenoegdheid van dag tot dag grooter, tot dat eindelijk de een of andere crisis zich tot moeder van vele anderen vormt.

Frankrijk.

PARIJS, 4 April.

Het rapport van den Heer Janvier schijnt zeer naar den zin van het ministerie te zijn, waartoe men moet besluiten uit den lof dien het *Journal des Débats* daarover aan dien afgevaardigde toezwaait: »Het was niet mogelijk, zegt het ministeriele blad, om de daadzaken met meer helderheid te verhalen, en ze met meer voorzigtigheid en betamelijkheid te beoordeelen dan de Heer Janvier dit gedaan heeft. De discussie zal verder strekken om de nevelen te doen verdwijnen waarin het Afrikaansche vraagstuk reeds sedert zoo lang gehuld is, en het plan af te bakenen dat men te volgen heeft om het meeste nut van onze bezittingen te trekken." Men ziet hieruit, en uit hetgeen het *Journal* laat volgen, dat het ministerie met veel vertrouwen de aanstaande discussien te gemoet gaat. »Wat ons vooral op het klaarst uit het rapport van den Heer Janvier gebleken is," gaat het *Journal* voort, »is dat aan het gouvernement de schuld van de ramp van Constantine niet kan geweten worden. Het ongunstige jaargetijde, het gebrek aan vervoermiddelen en amunitie, dit zijn de ware oorzaken van den tegenspoed onzer wapenen. Wat de oorlogsschatting van Tlemecen betreft, hieromtrent stelt de commissie, bij een additioneel artikel de teruggave voor aan hen die ze hebben opgebragt, en dit komt ons voor het eenige te zijn, wat ons deswege te doen staat; hiermede kan op de beste wijze de genoegdoening gegeven worden, welke onze ongelukkige Afrikaansche onderdanen gevraagd hebben."

Te gelijker tijd met het rapport van den Heer Janvier, is ook het lang aangekondigde vlugschrift van den maarschalk Clausel in het licht verschenen. Hetzelfde ministeriele blad deze verschijning aankondigende, en daarvan de voorrede en het slot in zijne kolommen opnemende, laat zich aldus daarover uit: »De maarschalk werpt met vuur, misschien met wat te veel vuur, de beschuldigingen van zich af waarmede hij zich bezwaard gelooft. De taal, die hij bezigt, ademt verbolgenheid, en is dreigend. Drift kan niets goeds uitwerken in eene zaak als de onderhavige. Die past aan niemand, en wij raden den maarschalk Clausel, evenzeer als zijne tegenstanders, aan dat zij kalm blijven." Het *Journal* vermijdt echter zeer zorgvuldig om zich in eene onderzoek van de genoemde brochure te wikkelen en schijnt daartoe eerst den indruk te willen afwachten dien deze brochure op het publiek maakt. Het zegt althans: »Wat ons betreft, wij moeten de gegeven ophelderingen des maarschalks eerst met bedaardheid onderzoeken en daarna zullen wij onze gedachten, op grond der documenten die in onze handen zijn, openhartig zeggen, en dan kan het publiek oordeelen.» Men kan hieruit met grond opmaken dat het ministerie zich tegen de verwijten des maarschalks, door middel van dit publiek orgaan, nog op eene anderwijze zal verdedigen, dan zij dit in de kamer zal kunnen doen.

De voorrede der brochure van den maarschalk bevat onderanderen het volgende: »Bijna zeven jaren heeft Frankrijk Algiers reeds in zijne magt en na zeven jaren vraagt Frankrijk nog wat men met Algiers doen zal. Ik verklaar dat ik het niet weet. Als ik echter een besluit moest trekken uit het gedrag dat men omtrent dit land en omtrent mij volgt, dan zou ik aanleiding hebben om te gelooven dat men onze verovering wil laten varen.

»Dit gedrag heeft mij in zulk eenen toestand geplaatst en heeft zulke uitkomsten opgeleverd, dat ik mij door de hevigste beschuldigingen, door den verfoeijelijksten laster, vervolgd heb gezien; — onbekwaamheid als gouverneur; onbekwaamheid als generaal; gebrek aan doorzigt; ligtvaardigheid; willekeurige knevelarij; oneerlijkheid; eerlooze overeenkomsten; onmenschelijkheid; lafhartigheid welligt! Ik heb genoeg vijanden dan dat niet een hunner zou gewaagd hebben om deze laatste schande aan een ander te ontnemen en ze mij naar het hoofd te werpen. Maar hetzij zulk eene aantijging luide zij gedaan, of slechts gemompeld moge zijn geworden, ik zal er het regt van te weten komen. Aan verscheidene regtschapen mannen heb ik verzocht om al den onderscheiden laster waarvan ik het voorwerp ben, ter mijner kennis te brengen, opdat ik aan allen zou kunnen antwoorden.... Ik heb daarin de verwijten opgesomd die men mij doet, en geloof er geene in die reeks vergeten te hebben, want ik weet

geene die een man meer, kunnen verguizen. Onbekwaamheid en oneerlijkheid; dit is het Caudijnsche juk waaronder men mij wil laten doorgaan. De titels waarmede men mij na vier en veertig jaren dienst wil beloonen, zijn die van onbekwaam en oneerlijk. Ik neem die niet aan, want er bestaat iets dat zwaarder weegt, dan haat en ongerijmdheid en laster; de waarheid. En de waarheid zal ik spreken. Dat zij, die ik daardoor zal kwetsen en vernederen, alleen aan zich zelven het leed en den smaad wijten, die ik hun toezend."

De maarschalk vat zijne verdediging te zamen in vier punten: 1°. in het geven van ophelderingen omtrent zijne gedachten en zijn stelsel wegens de kolonie Algiers; 2°. in het openleggen van de drijfveeren tot de expeditien van Mascara en Tlemecen; 3°. in het verhaal van den togt van Constantine in al zijne bijzonderheden, en in het antwoorden op alle de beschuldigingen waartoe deze heeft aanleiding gegeven; en 4° in aan te toonen in welke mate aan het bestuur van Algiers eenheid en kracht ontbrak; terwijl hij nog, als over personele feiten, uitwijdt over de verrekening der oorlogsschatting van Tlemecen, over de zending van den Heer Baude, over de zaak van den generaal de Rigny, en ten laatste over den staat van zijn vermogen. Men heeft hem, zoo als bekend is, te laste gelegd dat hij zijne rekening in Afrika wel gemaakt had, maar die van het gouvernement vergat te behartigen; hij treedt daarom in vele bijzonderheden omtrent de waarde en het aantal zijner bezittingen, en geeft de wijze op hoe hij die verkregen heeft.

Op verdichte en valsche aantijgingen zal ik niets anders antwoorden zegt de maarschalk, dan met de woorden: »Gij hebt willens en wetens gelogen.»

Het spreekt wel van zelf dat de maarschalk dit geheele vlugschrift door, alle schuld van zich afkeert en op de ministers en de omstandigheden werpt. Hij beklaagt zich, als bij elk woord, bitterlijk over het ongelijk dat hem wordt aangedaan, en schijnt geheel en al op de staatkundige hartstogten en de ligtgevoeligheid der Franschen te willen werken. In het slot legt hij de ministers te laste dat zij het plan koesteren om het bezit van Algiers te laten varen.» Ik zal dit blijven volhouden, zegt hij, »tot dat gij het tegendeel bezworen zult hebben, op eene wijze dat niemand aan uwe verklaring meer twijfelt, zelfs de buitenlandsche mogendheden niet; tot zoo lang zal ik volhouden dat gij in het geheim werkt om er u van los te maken. Niets kan u daarvan terughouden, noch de bevolking van Marseille, die in zeven jaren tijds schier verdubbeld is, noch de vlugt die deze kolonie aan onze marine heeft gegeven, noch de belangen van een deel van Frankrijk, dat in Algiers een bron van onmetelijke schatten heeft gevonden, noch het staatkundig gewigt dier bezitting.

»Hij rigt ook het woord tot de jeugdige Fransche opper Officieren, hangt hun een tafereel op van zijn leven en van de daden, die hij aan zijn land bewees, raadt hun om hem hierin na te volgen, maar vraagt aan het slot dier lijst, welke niet na kan laten op een fransch gemoed indruk te maken: »En wat zult gij door dit alles verworven hebben? eene onbeschofte afzetting, ter oorzake van eenen tegenspoed, waartoe het bestuur met alle kracht heeft medegewerkt. Ga dus uwen gang, jonge generaals; kom aan, waag uw leven, verslijt uwe schoone jaren in afmattingen en ontberingen; stort uw bloed zonder bedenking en zonder mate: hoop op roem, op een naam, op fortuin; en zie wat u wacht; want dit, dit valt mij ten deel. — O ik moet bekennen dat toen ik uit Algiers in Frankrijk terugkeerde, ik diep gekrenkt was, door alles wat ik hoorde. Te moeten zien dat men voor geen laster hoe ook genaamd, is teruggedeinsd; dat niemand mijne tegenwoordigheid had afgewacht om den aanval tegen mij te beginnen; te ondervinden dat al mijn diensttijd mijne beschuldigers geen oogenblik in hunne voortvarendheid had kunnen stremmen; te gevoelen dat een onberispelijk leven evensmin iets uitwerkte als een verachtelijk leven zou gedaan hebben; niemand te vinden die mij verdedigde, niemand die tot mijn oordeelaars zeide: Wacht! of die hun raadde, om nog te twijfelen, — dit heeft mij schrikkelijk getroffen »

Het *Journal des Débats* kan, in weerwil van het stilzwijgen dat het zich oplegt, zich echter niet onthouden om deze laatste zinsneden der brochure hoogelijk af te keuren, als strekkende om de vaderlandsliefde der soldaten te ontmoedigen. — Te regt merkt het echter aan dat de maarschalk zijne positie en de verwijten die hem gedaan worden niet als eene vernedering voor het leger kan aanmerken. Even groote personaadjen (de ministers), zegt dit blad, staan er elken dag aan bloot om zich met de documenten in de hand, te komen verantwoorden voor de opinie die hen vervolgt; en deze positie heeft voor niemand iets vernederends.

Wat er van gezegd moge worden, het blijft altijd even treurig dat de wetgevende kamer op het punt is van het tooneel te worden waarop deze ergerlijke questie nog meer ontwikkeling zal ontvangen.

— Gisteren heeft men opgemerkt dat noch de Heer Baude, noch de maarschalk Clauzel in de zitting van de Kamer der Afgevaardigden verschenen zijn. De afwezigheid dezer beide Heeren gaf aanleiding tot allerlei gissingen.

Duitschland.

FRANKFORT, 3 April.

Van de servische grenzen wordt van den 18den der vorige maand het volgende geschreven: »Het zoogenaamde Servie maakt onder het wijs bestuur van zijnen vorst, zoo wel in de verstandsontwikkeling zijner bewoners, als met opzigt tot de materiele welvaart, in der daad groote vorderingen. Over de scholen die sedert korte jaren hier in de omstreken zijn opgerigt, wil ik evenmin als over de oprigting van het gymnasium spreken, daar dit reeds bekende daadzaken zijn. De opvoeding, die vorst Milosch aan zijne jeugdige zonen, den Prins Milan en Michael, laat geven, kan echter een juist denkbeeld geven in hoeverre deze gebieder de belangrijkheid der scholen en de noodzakelijkheid eener wetenschappelijke opvoeding waardeert. De grootste opofferingen schrikken hem niet af om aan zijne zonen goede leermeesters te verschaffen. Binnen kort zullen de jeugdige prinsen eene reis door Europa doen, en hunne studien aan eene duitsche hoogeschool voleindigen. Na de behartiging van de belangen van opvoeding en onderwijs, bekleedt bij vorst Milosch aan eene eerste plaats de zorg voor het krijgswezen. Het lang gekoesterde plan tot oprigting van eene servische akademie voor de artillerie zal spoedig ten uitvoer worden gebragt. De servische artillerie zal weldra dertig stukken geschut bezitten. — Ook met opzigt tot het geneeskundig bestuur, zijn in den laatsten tijd aanmerkelijke verbeteringen ingevoerd.

Advertentien.

Het KERKBESTUUR DER NEDERLANDSCHE ISRAELITISCHE GEMEENTE alhier, tot deszelfs leedwezen ondervonden hebbende, dat onderscheidene Inteekenaren voor den opbouw van het nieuwe Kerkgebouw derzelve Gemeente, in gebreke gebleven zijn, hunne bijdragen te voldoen; vindt zich hetzelve Kerkbestuur in de onaangename verpligting, alle dusdanige nalatigen ten vriendelijks uit te noodigen, om aan hunne verpligting ten deze zoo spoedig doenlijk te voldoen, ten welken einde de nog onvoldane kwitantien den Koster der Gemeente ter hand gesteld zullen worden, en waarvan het Kerkbestuur het beste gevolg verwacht, om daardoor des te eerder in staat te zijn, alle tot dien opbouw gemaakte engagementen promptelijk te voldoen; terwijl een ieder wie eenige vordering wegens meergenoemden opbouw hebben mogt, verzocht wordt deszelfs rekening in te leveren bij den Heer M. A. KEIJSER, Voorzitter van hetzelve Bestuur.

Paramaribo, den 26 Mei 1837.

Op last van het Kerkbestuur voornd.

J. E. SOESMAN,

Secretaris.

C. L. Hirschfeld,

(19709) Heeft ontvangen per de laatst gearriveerde Schepen, de navolgende Goederen, als:

Aardappelen; Boter; Broodsuiker; Jenever witte- en cognac Brandewijn in kelders; Roode Wijn in oxhoofden; Bier in dito; fijne Fransche Liqueuren in soorten; Maag bitter; Rozijnen; Pruimen; Peeren; Appel en Juffers Amandelen; fijne Hemden Linnen; Platiljes; Listados: fijne witte-, grijze en bruine garen Dril; ligt grijze dito; Satinet; Friège; Polinaise; witte-, bruine, groene- en zwarte Prinsenstof; Polimiten; zwart wollen Broekengoed; Jassen Stof; zwart Schoenmakers Leder; Mans-, Jongens-, Vrouwen- en Kinder Schoenen; dito Pantoffels of Sloffers; dito dito Laarsen; Heeren Zijden Parapluien en dito Dames Parasols; Poolsch- en Vrieschbont; Wandelstokken; witte en zwarte zijden Kousen en Handschoenen; dito zijden Caravatten naar den laatsten smaak; fijne Engelsche Naainaalden en Portefeuilles; extra geëmailleerde Snuifdoozen; doosjes Haken en Oogjes; Zijden en Satijnen Linten; Vilten en Zijden Hoeden; Byouterien en Bloedkoralen in soorten; Kas Spijkers; IJzeren Potten; Steenen; en Cement; Plantaadje behoeften, en verder meer andere GOEDEREN.

Paramaribo, den 26 Mei 1837.

Woonplaats: aan de *Keizerstraat*, L^a. B. N°. 114, naast den WelEdelen Heer J. C. W. BRUNINGS.

(19814) Op Donderdag den 1sten Junij e. k., zal de Ondergeteekende ten huize van den uitlandigen Heer H. H. DIEPERINK. aan de *Graven Straat*, door den Vendumeester A. SALOMONS doen verkoopen:

Eenige *MEUBILAIRE-GOEDEREN, SLAVEN* en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt; zijnde de Goederen daags vóór- en op den verkoopdag, voor een ieder te bezigtigen.

Paramaribo, den 27 Mei 1837.

JAN DE JAGER Ez. qq.

(19827) Op Dingsdag namiddag, den 6den Junij, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, ten huize van Mevrouw de Weduwe E. C. MARTZILGER, aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, op Vendu worden verkocht:

MEUBELEN, GLASWERK, HUISRADEN en hetgeen verder zal worden ten voorschijn gebragt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, Z. M. Brik van Oorlog *ECHO*, gekommandeerd door den Luitenant ter Zee 1ste klasse J. F. D. BOURICIUS, over St. *Eustatius* en *St. Martin*, van *Curaçao*; van waar dezelve Brik, op den 15den April ll. was vertrokken.

Den 25sten, de Nd. Am. Brik *Hibernia*, Kapt. S. SAYWARD, van *Gloucester*; hebbende 28 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 23sten, de Fransche Schoener *l'Aurora*, Kapt. M. GIAÏMO, naar *Cajene*.

Den 26sten, het Schip *Concordia*, Kapt. J. D. DIETZ, naar *Amsterdam*; lading: 471 vaten Suiker, 62 balen schoone Katoen, 1690 ℔ Koper en 635 ℔ Tin.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.